

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 436/2026
16.04.2026.године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Петровића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 1764/22 од 08.09.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1222/25 од 05.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 16.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Петровића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 1764/22 од 08.09.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1222/25 од 05.02.2026. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 1764/22 од 08.09.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана у периоду од 13.03.2022. године, када је лишен слободе до 30.05.2022. године, када му је мера забране напуштања стана укинута.

Истом пресудом обавезан је окривљени да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити накнадно посебним решењем, а оштећени ББ је ради остваривања имовинско - правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1222/25 од 05.02.2026. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Петровић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 1) и 2) ЗКП и повреде закона из члана 439. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је донео одлуку као у изреци, налазећи да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, нема прописан садржај, док је у преосталом делу исти, недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члана 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У поднетом захтеву, бранилац окривљеног АА, као разлог подношења истог, формално наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца. Међутим, бранилац не указује у чему се истакнута повреда састоји, односно не опредељује о ком доказу се ради и због чега га сматра недозвољеним.

Како, наведена повреда закона, супротно одредби члана 484. ЗКП, није образложена, а Врховни суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости, везан разлозима, делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП, то суд одлучујући по захтеву за заштиту законитости, уколико разлози повреде закона нису изричито наведени, нема законских овлашћења да по службеној дужности тумачи и оцењује о којој се повреди закона ради, због чега је исти, у односу на ову повреду закона, одбачен јер нема прописан садржај.

Поред овога, бранилац окривљеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. ЗКП, коју не прецизира навођењем конкретне тачке од 1) до 3), које представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, наводима захтева, бранилац истакнуту повреду одредбе члана 439. ЗКП образлаже оспоравајући правилност чињеничних утврђења у правноснажним одлукама и начин оцене изведених доказа, позивајући се на одредбу члана 419. ЗКП, уз истицање да из изведених доказа не произилази да је окривљени извршио кривично дело за које је оглашен кривим, као и да суд није са потребним степеном извесности утврдио одлучне чињенице, посебно у погледу механизма настанка повреда и постојања директног умишљаја, полемишући при томе са обављеним вештачењима судских вештака проф. др. Зорана Михајловића и проф. др. Предрага Атанасковића, оспоравајући веродостојност исказа сведока, пре свега ВВ, те указујући на наводне противречности у доказима и доводећи у питање закључак суда о начину извршења кривичног дела и облику кривице, који наводи браниоца, по оцени Врховног суда, указују на повреду одредбе члана 440. ЗКП. Повреду исте одредбе представљају и наводи захтева којима бранилац оспорава чињенични основ оптужбе и ток кривичног поступка.

Поред овога, бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева наводи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, и у вези са тим износи сопствене ставове о неразумљивости изреке, уз оспоравање разлога пресуде, који су према његовом мишљењу нејасни и противречни.

Како, према одредби члана 485. став 4. ЗКП, чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди (члан 440. ЗКП) и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, нису дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, преко браниоца, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у односу на ове повреде закона, оценио недозвољеним.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у односу на део захтева који је оцењен недозвољеним, те на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 484. ЗКП у односу на део захтева који нема прописан садржај, донета је одлука као у изреци решења.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић